

ТАБЛИЦА

С ПОСТЪПИЛИТЕ В КРС СТАНОВИЩА ПО ОБЩЕСТВЕНО ОБСЪЖДАНЕ НА ПРОЕКТ НА НАРЕДБА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ПРЕДОСТАВЯНЕ НА УНИВЕРСАЛНАТА УСЛУГА ПО ЗАКОНА ЗА ЕЛЕКТРОННИТЕ СЪОБЩЕНИЯ

(процедура открита с решение на КРС № 117 от 07.04.2022 г.)

№	ЗАИНТЕРЕСОВАНО ЛИЦЕ	СТАНОВИЩЕ	СТАТУС	МОТИВИ
1	„А1 България“ ЕАД (А1)	<p>В чл. 3, ал. 2, т. 1 следва да отпадне възможността услугата да се изисква на настоящия адрес на крайните потребители. Предприятията, предоставящи електронни съобщителни услуги събират информация за адреса на крайния потребител, посочен в личната му карта – следователно разполагаме информация само за постоянния адрес на клиента. Заявлението за настоящ адрес ще наложи събирането на други лични данни и други документи, съдържащи лични данни – удостоверение за настоящ адрес, което може да не е в унисон със закона, а и ще утежни процесите в предприятията. Допълнително – физическите лица по-често сменят настоящия си адрес и можем да се окажем в ситуация, в която предприятието – доставчик инвестира многократно в удовлетворяване на исканията на един и същи клиент за няколко последователно адреса, което ще представлява необоснована тежест и е недопустимо.</p>	Приема се	По мотиви на предприятието. В чл. 3, ал. 2, т.2 се заличава „или настоящ адрес“
2	„Българска телекомуникационна компания“ ЕАД (БТК)	<p>По чл. 3, ал. 2, т.2 Предлагаме да бъдат прецизирани критерии за обосновано искане като от чл.3, ал.2, т.2 отпадне “или настоящ адрес”</p> <p>Мотиви: Основна цел на предоставянето на универсална услуга (УУ) е да се гарантира на всички потребители достъп до минимален набор от услуги на достъпна цена. Включването на настоящия адрес като критерий за наличие на обосновано заявление създава предпоставки за излизане извън концепцията за УУ особено в случаите, при които постоянния и настоящия адрес не съвпадат.</p>	Приема се	По мотиви на предприятието. В чл. 3, ал. 2, т.2 се заличава „или настоящ адрес“

Практиката към момента е в договорите за предоставяне на електронни съобщителни услуги да се вписва постоянния адрес на абоната. Напълно реална е ситуация, при която абонат ползва гласова услуга в определено местоположение и/или достъп до интернет в определено местоположение, като за целите на договора се идентифицира с документ за самоличност и съответно с постоянния си адрес. При постъпване на заявление от същия абонат за достъп до услуги от обхвата на УУ по настоящ адрес той следва да предостави допълнително и удостоверение за настоящ адрес, а предприятието със задължение за предоставяне на УУ би следвало да удовлетвори това заявление като обосновано и съответно да предостави услугите, включително да осигури изграждането на свързаността. На практика след всяка промяна на настоящия адрес (по предвидената опростена процедура), заявление от страна на дадения абонат, включващо променения му настоящ адрес ще бъде определено като обосновано. Това, както и факта, че потенциалните доставчици на УУ нямат възможност за проверка помежду си дали даден абонат вече има предоставена услуга на конкретен адрес може да е причина за удовлетворяване на повече от едно заявление за предоставяне на УУ на един и същи абонат, а това води до необосновано акумулиране на разходи, подлежащи на компенсация, тежестта от покриването на които ще бъде пренесена върху останалите предприятия. Не на последно място следва да се имат предвид и проблемите от практиката с предоставяне на фиксиран достъп до интернет по настоящ адрес. Последните са обосновани от факта, че лицето с настоящ адрес не е собственик на конкретния имот и не притежава правото да управлява/да се разпорежда с изградените физически достъпи до имота, предназначени за предоставяне на електронни съобщителни услуги. В тази връзка посоченото лице не може да гарантира на предприятието възможност за безпроблемно изграждане на свързаността в имота, включително строително-монтажни дейности по осигуряване на качествени услуги. Доколкото предприятието по задължение изгражда свързаността „до крайната разпределителна кутия, от която започва третична мрежа“ то съгласието на собственика/етажната

		<p>собственост е от изключително значение преди изграждането на всякаква допълнителна свързаност. Описаната обстановка от правна страна е пречка за всяко едно предприятие да изпълни задълженията си за предоставяне на УУ. От друга страна, възможността за безпроблемно изпълнение на задълженията за предоставяне на УУ е налице единствено когато крайният потребител заявява тази УУ по постоянен адрес и притежава вещни права, чрез които да окаже пълно съдействие при изграждане на свързаността. При отчитане на всичко описано считаме за необосновано задължението за предоставяне на УУ върху предприятието да се прилага и по настоящ адрес на крайния потребител. Това допълнително усложнява фактичката обстановка при предоставяне на УУ от нейното заявяване (изискване на надлежно удостоверение за настоящ адрес) до нейното осигуряване (съдействие за изграждане в налична третична мрежа, съответно строително-монтажни дейности по осигуряване на свързаността) в имота. Обобщено, на мнение сме, че посоченото изискване е допълнително и необосновано затруднение за предприятията и се отнася до специфични дейности по изграждане на свързаност, за които дейности обикновено се ползват подизпълнители.</p> <p>В тази връзка считаме за резонно оценката за наличие на обосновано заявление по чл.3, ал. 2, т.2 да се ограничи само до постоянния адрес.</p>		
3	БТК	<p>По чл. 5, ал. 2</p> <p>Предлагаме следната редакция на разпоредбата по чл. 5, ал. 2:</p> <p><i>“(2) Постигнатите стойности на параметрите за качество на услугите, публикувани от предприятията, задължени да предоставят услугите по чл. 2, ал. 2, са относими и към предоставянето на универсалната услуга.”</i></p> <p>Мотиви: Предложението е редакционно и цели постигане на еднозначност при тълкуването. Предприятията, които предоставят услуги от обхвата на УУ не поддържат отделни мрежи за предоставяне на услуги по УУ и за предоставяне на услуги при обичайни търговски условия. Съгласно чл.11, ал. 1 от Общите изисквания при осъществяване на обществени</p>	<p>Приема се</p>	<p>Разпоредбата по чл. 5, ал. 2 се редактира, съгласно предложението, с цел яснота на текста по мотиви на предприятието.</p>

		електронни съобщения предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги отчитат качеството на предоставяните услуги чрез измерване на определен набор от параметри, при съобразяване с посочените в рамките на Общите условия референции към определени стандартизационни документи (и ITU и ETSI). В тази връзка считаме за резонно измерванията на параметри за качество за услуги, предоставяни при обичайни търговски условия да са относими и към представянето на услуги от обхвата на универсалната услуга.		
4	A1	Текстът на чл. 5, ал. 2 следва да се редактира. Така записан, навежда на мисълта, че за универсалната услуга има отделни параметри за качество и отделни измервания, нещо което няма как да е вярно. Мрежата на предприятието, която предоставя универсалната услуга е същата, която осигурява и останалите услуги по съответната технология. В текста следва да се посочи, че показателите са относими и за универсалната услуга, а не че включват и тях.	Приема се	По мотивите по т. 3.
5	A1	Предлагаме нова редакция на текста на чл. 7, ал. 1, т. 7: <i>„по искане на потребители с увреждания на слуха или говора осигуряват техническа възможност за мрежата да работи с подходящи крайни устройства, съответно - специализирано софтуерно приложение, осигуряващо, в зависимост от техническите възможности, текстова или друг вид негласова връзка възможност за достъп на потребители с увреждания на слуха или говора до единния европейски номер за спешни повиквания 112 в съответствие с наредбата на министъра на вътрешните работи по чл. 23, ал. 2 от Закона за Националната система за спешни повиквания с единен европейски номер 112.“</i> Основните ни мотиви са свързани с това, че самите предприятия не могат да осигурят подходящи крайни устройства или приложения, те биха могли само да гарантират възможност за безпрепятствена им работа в съответната мрежа.	Не се приема	Предложената редакция не съответства на разпоредбата на чл. 187, ал. 1 от ЗЕС. Последната регламентира, че задължението на предприятията е да осигурят наличност и достъпност на свързани крайни устройства, специфично оборудване и специфични услуги, подобряващи равния достъп, включително, когато е необходимо, услуги за цялостен разговор или услуги за предаване, а не да осигурят възможност на мрежата по отношение ползването на такива.

5	„Йеттел България“ ЕАД (Йеттел)	<p>Предлагаме текстът да се прецизира и да придобие следния вид: „Чл. 8. Комисията извършва анализ на наличността на услуги за подходящ ширококолов достъп до интернет в определено местоположение и на услуги за гласови съобщения чрез свързване в определено местоположение, осигурявани при обичайни търговски условия на територията на цялата страна или в отделни части от нея като взема предвид и резултатите от географското проучване по чл. 181а от Закона за електронните съобщения.“</p> <p>Мотиви за предложението: С предложеното изменение ще се уеднакви използваното наименование на услугите за подходящ ширококолов достъп и за гласови съобщения, използвани в текста на Проекта, като същите ще отговарят и на терминологията, използвана в ЗЕС. Освен това, промяната в текста ще предотврати и възможността текстът да се тълкува в смисъл, че КРС ще извършва анализ за наличието на тези услуги само в предварително определено местоположение, вместо на територията на цялата страна.</p>	Приема се	По мотиви на предприятието. Разпоредбата по чл. 8 се редактира съгласно предложението.
6	Йеттел	<p>Предлагаме в чл. 13 да бъде създадена втора алинея със следния текст: „(2) Комисията извършва анализа по ал. 1 и преди да възложи, респективно да продължи възложеното задължение на едно или повече предприятия да предоставят всички или някои от услугите по чл. 2, ал. 2 на територията на цялата страна или на част от нея, с цел да бъдат удовлетворени всички обосновани искания от потребители за достъп до тези услуги.“</p> <p>Мотиви за предложеното изменение: Концепцията за универсалната услуга, въведена с Европейския кодекс за електронни съобщения, я определя като услуга, която е необходимо да бъде едновременно на достъпна цена и достъпна за всички потребители. В тази връзка, считаме че за да отговаря универсалната услуга на тези изисквания, заедно със задължението за предоставянето ѝ следва да се възложи и задължението по чл. 197, ал. 1 от ЗЕС, когато това е необходимо. Предвид, че всички задължения, свързани с предоставянето на универсалната услуга, се преразглеждат на всеки три години или</p>	Приема се по принцип	Предложеният от Йеттел текст е посочен в чл. 8 от проекта на Наредба. Както се посочва от предприятието, концепцията за универсалната услуга, въведена с Европейския кодекс за електронни съобщения, я определя като услуга, която е необходимо да бъде от една страна достъпна за всички потребители и от друга страна на достъпна цена за уязвимите групи от обществото. В тази връзка, в Наредбата се предвиждат два типа анализ. Единият анализ цели осигуряване на универсална услуга на територията на цялата страна съгласно процедурата разписана в чл. 8 до чл. 12. По този начин се гарантира наличността на универсалната услуга. Вторият тип анализ, който е предвиден в

		<p>при промяна на обстоятелствата на пазара, предложената промяна ще гарантира, че интересите на потребителите със специални потребности и на тези с ниски доходи ще бъдат защитени всеки път, когато КРС възлага задължение за предоставяне на универсална услуга или продължава действието на вече наложено такова задължение, чрез извършване на анализ дали цените на универсалната услуга са достъпни за посочените категории потребители.</p>		<p>чл. 13, се отнася до достъпността на цените на универсалната услуга по отношение на уязвимите групи от обществото и предотвратяване на социалната им изолация.</p>
7	БТК	<p>По чл. 14, ал. 1 Предлагаме следната редакция на разпоредбата по чл.14, ал. 1: “чл. 14 (1) Когато в резултат на анализа Комисията установи, че цените на дребно за услугите по чл. 2, ал. 2 не са достъпни за потребителите с ниски доходи или със специални социални потребности тя възлага на предприятията, които предоставят услуги за гласови съобщения чрез свързване в определено местоположение и/или услуги за достъп до интернет в определено местоположение, задълженията по чл. 197, ал. 1 от Закона за електронните съобщения.” Мотиви: Предложението е редакционно и цели постигане на еднозначност при тълкуването. Предложената в рамките на Проекта редакция е предпоставка за необосновано ограничаване на обхвата на потенциалните доставчици на УУ само измежду тези, които представят както услуги за гласови съобщения чрез свързване в определено местоположение, така и услуги за достъп до интернет в определено местоположение. Пазарната ситуация в България в тези два пазарни сегмента е съществено различна. Съгласно последния Годишен доклад на КРС 25 предприятия предоставят услуги за гласови съобщения чрез свързване в определено местоположение, докато предприятията, които предоставят достъп до интернет в определено местоположение са 649. Разликата в броя на участниците се обуславя от различната конкурентна среда в отделните пазарни сегменти, поради което поставянето на знак за равенство между позициите на даден оператор, при предоставянето на услуги в рамките на двата пазарни сегмента, е некоректно. Още повече, че степента на разгръщане на</p>	<p>Приема се</p>	<p>По мотиви на предприятието. Разпоредбата на чл. 14, ал. 1 се редактира, като се добави „/или“.</p>

		съответните мрежи може също да се различава.		
8	Йеттел	<p>По отношение на чл. 14 от Проекта: Предлагаме текстът да се прецизира и да добие следния вид: Чл. 14. (1) Когато в резултат на анализа Комисията установи, че цените на дребно за услугите по чл. 2, ал. 2 не са достъпни за потребителите с ниски доходи или със специални социални потребности, тя възлага на предприятието или предприятията, на които е възложено да предоставят услуги за гласови съобщения чрез свързване в определено местоположение и услуги за подходящ ширококолов достъп до интернет в определено местоположение, задълженията по чл. 197, ал. 1 от Закона за електронните съобщения.</p> <p>(2) По изключение, когато налагането на задълженията по ал. 1 на всички предприятия по ал. 1 би довело до прекомерна административна или финансова тежест за държавата или за предприятията, Комисията може да наложи тези задължения само на определени предприятия. В този случай предприятията се определят по реда на чл. 10, 11 и 12.</p> <p>(3) Тарифните планове или ценовите пакети на задълженото/задължените предприятия/я се определят съгласно методиката по чл. 195, ал. 1 от Закона за електронните съобщения.</p> <p>Мотиви за предложеното изменение: Универсалната услуга, съгласно чл. 182 от ЗЕС, представлява набор от услуги с определено качество, предлагани на всички потребители независимо от географското им местоположение на територията на страната на достъпна цена. Тази услуга включва предоставяне на услуги за гласови съобщения чрез свързване в определено местоположение към обществена електронна съобщителна мрежа независимо от използваната технология и осигуряване на подходящ ширококолов достъп до интернет в</p>	Не се приема	<p>По отношение на предложението на предприятието за прецизиране на ал. 1, важи становището на КРС по т. 7. Предложената редакция от страна на Йеттел ограничава предприятията, на които може да бъде възложено задължение за достъпност на цените, само до предприятията, задължени да предоставят универсална услуга. Посоченото не съответства на разпоредбата на чл. 197 от ЗЕС, който еднозначно посочва, че задължението за налагане на достъпни цени за определени социални групи се налага на всички предприятия, които предоставят съответните услуги.</p>

		определено местоположение, чрез който могат да се поддържат най-малко определени видове от услуги, посочени в закона.		
9	Йеттел	<p>Видно от гореизложеното, универсалната услуга се характеризира със следните три признака: видовете услуги, включени в нея; предлагането ѝ на потребителите на територията на цялата страна; достъпната цена, на която се предлага. В тази връзка, не всяка услуга за ширококолов достъп до интернет в определено местоположение представлява услуга за подходящ ширококолов достъп, а само услугата с конкретно определена от КРС широчина на честотната лента, която е достатъчна за ползване на услугите, посочени в чл. 182, ал. 2, т. 2 от ЗЕС. Услугите за ширококолов достъп до интернет с различна широчина на честотната лента не представляват услуги за подходящ ширококолов достъп. Изискванията на услугите, посочени в чл. 182, ал. 2, т. 2 от ЗЕС не са високи, поради което не следва да се очаква и определяне на висока скорост на услугата за подходящ ширококолов достъп. Най-високата скорост на тази услуга, определена до момента от национален регулаторен орган на държава в ЕС, е тази в Германия (10 Mbps). Скоростите на услугите за ширококолов достъп до интернет в определено местоположение в България чувствително надвишават тази скорост, респективно е напълно възможно при определяне на услугата за подходящ ширококолов достъп да се окаже, че нито едно предприятие в България не предоставя услуга с такава скорост при обичайни търговски условия.</p> <p>На следващо място, без възложено задължение за предоставяне на услуга за гласови съобщения чрез свързване в определено местоположение и на услуга за подходящ ширококолов достъп в определено местоположение, нито едно предприятие не е длъжно да предоставя тези услуги на потребителите. Следователно, налагането на задълженията по чл. 197, ал. 1 от ЗЕС на предприятията, които нямат възложено задължение за</p>	Не се приема	<p>КРС ще определи подходящата услуга за ширококолов достъп до интернет за целите на универсалната услуга с отделен акт.</p> <p>Следва да се отбележи, че наред със скорости на услугите за ширококолов достъп до интернет в определено местоположение, които многократно надвишават споменатата скорост, се предлагат и услуги със скорости под 10 Mbps.</p> <p>В допълнение КРС счита, че в случай на възлагане на задължения по чл. 197, ал. 1 от ЗЕС всички предприятия, които предоставят услуги за ширококолов достъп до интернет с много по-високи скорости от определената за подходяща, биха могли безпрепятствено да стартират и предоставяне на универсална услуга, съгласно чл. 182, ал. 2, т. 2 от ЗЕС.</p>

	<p>предоставяне на универсална услуга, би било лишено от предмет, тъй като тези предприятия нито имат задължение за предоставяне на услугите по чл. 182, ал. 2 от ЗЕС, нито имат задължение да удовлетворяват всяко обосновано искане на потребителите за предоставянето им. С други думи, за да работи практически задължението за предоставяне на специални ценови пакети за универсална услуга на потребители със специални социални нужди и такива с ниски доходи, то трябва да бъде наложено на същото предприятие или предприятия, на които е възложено и задължението за предоставяне на универсална услуга. Дори в този случай, по наше мнение, е необходимо да се изследва дали налагането на задължението по чл. 197, ал. 1 от ЗЕС на всички предприятия, задължени да предоставят универсална услуга, няма да представлява прекомерна финансова или административна тежест за държавата или за предприятията.</p>		
--	--	--	--